

LIBRIS

Editor: Luminița Bratu

Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Florența Sava

Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Titlul original: Akikos stilles Glück

Copyright © 2024 BY JAN-PHILIPP SENDKER

Copyright © 2024 BY KARL BLESSING VERLAG,

A DIVISION OF PENGUIN RANDOM HOUSE

VERLAGSGRUPPE GMBH, MUNCHEN, GERMANY

Copyright © 2025 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SENDKER, JAN-PHILIPP

Fericirea senină a lui Akiko/Jan-Philipp Sendker. - București:
Prestige, 2025

ISBN 978-630-332-159-2

821.112.2

TOATE DREPTURILE, REZERVATE!

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă
în vreun fel fără permisiunea scrisă a editurii, cu excepția
citatelor scurte încorporate în articole critice sau în recenzii.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

JAN-PHILIPP SENDKER

FERICIREA senină a lui AKIKO

Roman

Traducere de Claudiu Neacșu

PRESTIGE
București - 2025

Am recunoscut după primele note compoziția. Chopin. O nocturnă. A opta. La pian stătea o femeie modestă, cam de vârsta mamei mele. În stânga și în dreapta ei erau două genți burdușite de cumpărături. Ea cânta cu ochii închiși și atât de bine, încât primii trecători se opriseră imediat. Piesa era, de fapt, mult prea liniștită pentru un pian public, dintr-un centru comercial zgomotos, însă ea reușea să captiveze din ce în ce mai mulți ascultători. În scurt timp, nu se mai auzea niciun pas, nicio tuse, nicio șoaptă.

Femeia nu se grăbea.

Trunchiul ei se legăna ușor în ritmul muzicii. Nu-mi venea să cred cât de mult din sine dezvăluia în public această străină, ce sunete smulgea ea instrumentului.

Fiecare notă îmi înfigea o săgeată în inimă.

Acolo unde doare cel mai tare. Acolo unde nimeni nu poate ajunge.

Culmea, era exact piesa preferată a mamei. Nu o mai auzisem din ziua incinerării ei.

Am înghițit în sec și mi-am mușcat buzele.

După ultima notă, femeia și-a lăsat brațele în jos și a rămas nemișcată pentru o clipă. Liniștea domnea în jurul nostru. Nimeni nu se mișca.

Ea a deschis ochii, observând publicul. Un zâmbet scurt i-a străfulgerat fața, pe care se citea nesiguranță și stânjenală. Ezitantă, s-a ridicat în picioare, și-a luat sacosele de cumpărături și a dispărut în mulțime, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Oamenilor le-a luat ceva timp să plece fiecare pe drumul său. Am rămas singură.

Inima îmi bătea ca și cum aș fi alergat.

– Te rog să scuzi întârzierea.

Naoko stătea în fața mea, fără suflare.

– Ce este în neregulă cu tine? Nu te simți bine?

– Dar de ce întrebi?

– Tremuri!

– Totul e în regulă. Probabil că mi-e doar foame.

Ce ar fi trebuit să spun? Naoko nu era interesată de muzică.

S-a agățat de brațul meu și am mers la un *izakaya* unde mai mâncasem de multe ori. Mâncarea era bună și ieftină, la fel, și *sake-ul*. Am comandat *edamame*, *sashimi*, pește la grătar marinat în miso, *tamagoyaki*, câteva frigărui *yakitori* și două pahare mari cu bere.

Încă nu-mi puteam scoate din cap melodia lui Chopin.

– E totul în regulă? a întrebat Naoko din nou.

Am dat din cap.

După ce chelnerul a plecat, ea a scos din geantă un album foto de culoare roz și l-a pus pe masa din fața mea. Pe copertă era o fotografie a unei femei, de o frumusețe

radiantă, îmbrăcată într-o rochie albă de mireasă. Ținea în mână un buchet de mireasă. Femeia era fotografiată din lateral, cu capul ușor întors, zâmbind către obiectiv. Soarele slab sau un reflector îi conferea o strălucire caldă, moale. Privirea mea s-a plimbat de la album la Naoko și înapoi.

– Tu ești? am șoptit.

– Cine altcineva?

Prea uimită ca să răspund, m-am holbat la fotografie. Nu o mai văzusem niciodată pe Naoko atât de frumoasă și, ca să fiu sinceră, eram surprinsă că putea să arate atât de bine. Nu că ar fi fost o femeie urâtă, neatractivă, dimpotrivă. Naoko era cu o jumătate de cap mai scundă decât mine, un pic butucănoasă, cu sâni mari, cu brațe și picioare puternice, fără să pară plinuță sau grasă. Avea o față rotundă, oarecum plată, buze pline, ochi îngustați, de când o cunoșteam purta o tunsoare de băiețel, care i se potrivea perfect. Venea din Osaka și era singura femeie din companie care îndrăznea să poarte culori vii. Jachete tricotate galbene. Bluze înflorate. Eșarfe roz sau verzi. În haina ei roșie, putea fi întotdeauna zărită de departe pe stradă sau în gară, în marea de trecători îmbrăcați în negru, gri și albastru închis.

Avea un efect special asupra bărbaților. Cred că nu era bărbat în departamentul nostru care să nu fi vrut să meargă cu ea la un *Love Hotel*.

Impresionată, am deschis prima pagină a albumului. Era și mai frumoasă în fotografia următoare. Poza era realizată din față, decolteul ei fiind vizibil în croiala rochiei mulate. Iar în fundal, am recunoscut silueta neclară a unui templu. Era radiantă și nu vedeam un zâmbet pe care să-l recunosc la ea.

Am întors cu grijă pagină după pagină. Fotografiile o arătau pe Naoko fericită, încercând diferite rochii de mireasă. Naoko la coafor. Naoko machiată. Naoko într-un magazin de flori. Întotdeauna, înconjurată de femei zâmbitoare orientate spre ea, care o coafează, îi pensează sprâncenele, îi țin un voal sau îi deschid portiera unei mașini. Naoko, într-o limuzină, salutând veselă prin fereastra deschisă. Naoko, într-o grădină, pe un pod roșu, cu o leabădă în fața ei.

Ceea ce lipsea era o fotografie cu ea și mirele, fapt care nu era de mirare. Naoko se căsătorise cu ea însăși.

Atunci când îmi spunea despre ideea ei acum un an, am crezut că glumește. În curând, urma să împlinească treizeci de ani și voia să se căsătorească până atunci. Încă de când era mică, visase la o nuntă în alb, la ea însăși, ca mireasă cu voal, cu o coroană în păr și într-o rochie pe care o femeie o poartă o singură dată în viață.

Dar niciodată, cu un mire.

Ea a explicat că nimic nu s-a schimbat până în prezent. Nu voia să își petreacă viața nici cu un bărbat, nici cu o femeie. Nu voia să adoarmă lângă aceeași persoană în fiecare seară și să se trezească lângă ea dimineața. Nu voia să împartă micul dejun cu nimeni. Voia să se culce când avea chef, și nu când se aștepta cineva ca ea să se culce. Nu voia să fie nevoită să aștepte pe nimeni și, mai important, nu voia să se simtă prost că a făcut pe altcineva să aștepte. Ea urăște mirosul unei alte persoane în patul sau în baia ei, motiv pentru care vizitează cu regularitate câte un *Love Hotel*.

Însă, pentru că nu voia să rateze o nuntă, se hotărâse să se mărite cu ea însăși.

În lunile următoare, Naoko mi-a povestit despre pregătirile pentru nuntă, de fiecare dată când ne întâlneam. Descria în detaliu ce fel de rochie avea în vedere și cât de mult se distra încercând-o. Voia să știe dacă ar trebui să poarte un voal și unde aș fi petrecut noaptea nunții în locul ei.

Ascultasem totul și încă nu credeam că o va face cu adevărat. Acum am închis albumul și am rămas fără cuvinte. „Wow” a fost tot ce am putut să spun.

Chelnerul ne-a pus berea pe masă. Am toastat pentru mire și mireasă.

– Credeai că pot fi atât de frumoasă?

– Nu... Adică, da, m-am bâlbâit eu, puțin stânjenită.

– Eu, nu. Chiar nu vreau. La început am crezut că e vorba doar despre câteva fotografii înrămate și un album, pentru a-mi aminti totul, dar m-am înșelat. Mă uit la poze și văd cât de frumoasă pot fi. Eu, singură, fără un soț.

Ea și-a ridicat paharul.

– Kampai.

– Kampai, am răspuns eu.

O chelneriță ne-a adus o farfurie cu ton crud.

Am comandat imediat două pahare de sake.

– Chiar și mamei mele i-a plăcut albumul.

– I l-ai arătat mamei tale?

– Și soacră-mii...

– Ce a spus?

– Aș fi putut face o alegere bună.

Am chicotit și am râs până când bucătarul din spatele tejghelei ne-a aruncat o privire curioasă. Naoko și-a cerut scuze, lucru pe care l-am făcut de mai multe ori pe parcursul serii. Atât de gălăgioase eram. Ne-am gândit la pla-

nurile pentru luna de miere, la binecuvântarea că Naoko o cunoștea și o plăcea deja atât de bine pe soacra ei și că, probabil, nu vor exista certuri între părinți și socri în această căsătorie, deși Naoko susținea că nu poți fi niciodată sigur cu părinții ei. Am crezut că ar fi un mare avantaj ca în căsnicia lui Naoko niciunul dintre parteneri să nu-l poată înșela sau minți pe celălalt, dar ea m-a contrazis. Erau destui oameni care se mințeau și se înșelau pe ei înșiși. După o clipă de gândire, am fost de acord cu ea. Eram îngrijorate de un posibil divorț: Cum te desparți de tine însuși?

Se făcuse târziu. Ne-am luat rămas-bun la stația Shinjuku. Ea s-a îndreptat spre Shibuya, iar eu am mers pe linia Odakyu.

În timp ce străbăteam culoarele lungi către calea ferată, pianista mi-a revenit în minte. În retrospectivă, am regretat că nu am mers după ea pentru a-i mulțumi. Trecuse mult timp de când cineva îmi dăruise atât de mult din sine. Am văzut-o în fața mea, cu părul ei răvășit, jacheta oarecum demodată și sacoșele pline de cumpărături. Arăta ca o gospodină obișnuită.

M-am gândit la mama. Poimâine se împlinesc trei ani de la moartea ei.

Nu cred în coincidențe, spunea ea întotdeauna. Tot ceea ce se întâmplă, se întâmplă cu un motiv.

Acasă, am mai deschis o cutie cu bere. „Peștele trebuie să înoate” era o frază pe care mama obișnuia să o spună, atunci când lua din frigider încă o bere sau o sticlă cu vin alb, pentru a-și asorta masa.

Telefonul meu mobil a început să zumzăie. Naoko mi-a trimis fotografia de la nunta ei, cu o inimă mare roșie

și cuvintele „îndrăznește” dedesubt. Îmi spunea cât de impresionată am fost de poze și de povestea ei. Am fost uimită de mine însămi. Până în seara aceea, o nuntă nu jucase niciun rol în gândurile mele. Mai ales, nu în visurile mele. Nu aveam un iubit și nici nu-mi doream unul. Nu mai folosisem niciodată o aplicație de întâlniri. Refuzam politicoasă invitația ocazională a unui coleg de a merge la masă, la o cafea sau la cinema. Mă simțeam incomfortabil atunci când eram în perechi, cu excepția cazului în care eram cu Naoko sau cu Tomomi, chiar și compania lor era prea mult pentru mine în unele seri. Nu-mi plăcerea mea, să răspund la întrebări despre mine, venite din partea străinilor. Mi se părea obositor să vorbesc despre părere am în legătură cu un film, o carte sau o nouă serie manga, cine sunt actorii mei preferați, dacă prefer peștele crud, la grătar sau prăjit. Dacă am fost vreodată în Okinawa sau în Hawaii sau dacă visam să călătoresc acolo.

Mă simțeam mai confortabil în grup decât în perechi. Nu mi-era greu să râd, să laud mâncarea, să torn sake și să dau din când în când din cap în momentele potrivite. Era suficient de a nu atrage atenția colegilor mei și de a-mi oferi sentimentul că nu sunt din nou o străină cu care nimeni nu vrea să aibă de-a face.

Atunci când m-am uitat la fotografia de nuntă a lui Naoko, ceva s-a schimbat în mine. Brusc, mi-am imaginat cum aș arăta într-o rochie de mireasă albă, cu voal și flori. M-am văzut pozând într-un parc, ținând în mână ramura unui cireș înflorit. Ce fel de Akiko aș fi descoperit în fotografiile unei nunți cu mine însămi?

Voiam să știu asta? De ce nu?

M-am trezit cu dureri de cap. Era sâmbătă, ziua în care nu făceam mai mult decât să mă recuperez după o săptămână. Munca de la birou nu mi se părea deosebit de interesantă, dar era epuizantă, iar zilele, lungi.

Sâmbăta stăteam adesea în pat până la prânz, făceam cumpărături după-amiaza, spălam rufe, mă uitam la un film, citeam o manga sau o carte, exersam vocabularul francez și mă culcam devreme. La fiecare două weekenduri, aveam o oră de lecții de franceză cu doamna Montaigne.

Mi-am făcut o cafea și am încălzit un croissant.

Cu cât mă gândeam mai mult la nunta lui Naoko, cu atât îmi plăcea ideea.

Am găsit câteva milioane de intrări sub „nunți solo”, pe Google. Existau agenții în Tokyo, Osaka, Kobe și Kyoto care ofereau o mare varietate de astfel de nunți. Unele organizau ședințe foto de două-trei ore sau cu jumătate de zi în studio, cu rochie de mireasă, machiaj și hair-stylist incluse. Site-urile lor web prezentau fotografiile ale unor femei tinere în rochii de mireasă, cu voal sau cu o coroană mică pe cap. Unele dintre ele erau mai tinere decât mine, altele zâmbeau ca școlărițele în fața aparatului foto. Păreau îmbrăcate, de parcă ar fi fost la un eveniment cosmopolit. Pe alte fețe însă am văzut aceeași fericire, aceeași bucurie, aceeași mândrie, aceeași uimire ca în fotografiile cu Naoko.

Alte companii organizau evenimente elaborate pe parcursul întregii zile în hoteluri, cu posibilitatea de a aduce prieteni și martori sau chiar de a rezerva un mire și invitați. Existau oferte all-inclusive sau liste lungi de prețuri cu extraopțiuni, precum servicii de limuzină și apartamente de hotel pentru noaptea nunții. Nu asta căutam.

Eram fascinată de pozele lui Naoko. Eram fascinată de faptul că se putea transforma dintr-o prietenă și colegă într-o mireasă radiantă și că nu avea nevoie de o altă persoană pentru a arăta atât de frumoasă.

M-am spălat, m-am îmbrăcat și am făcut curat în apartament. Cu cele două camere și bucătăria, era de fapt prea mare și prea scump pentru mine singură. Dar eram atașată de el, iar mama îmi lăsase o poliță de asigurare de viață surprinzător de mare pentru standardele noastre. Fiind mamă singură, probabil că era îngrijorată de ceea ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă ea ar fi murit brusc și a vrut să folosească banii pentru a se asigura că voi putea cel puțin să studiez și să fiu întreținută pentru o vreme.

Nu trebuia să-mi fac griji financiare pentru următorii ani.

Am dat cu mopul pe *tatami* și în bucătărie, am aspirat holul, am încărcat mașina de spălat și, imediat după aceea, am întins rufe.

În timp ce făceam curat în baie, m-am uitat în oglindă, m-am îndreptat, am rămas nemișcată și m-am privit. Fără machiaj, pielea mea era palidă, aproape albă și încă fără niciun rid. Fața mea era mai îngustă decât a majorității femeilor pe care le cunoșteam, nasul mai lung și puțin mai ascuțit, ochii mai rotunzi și mai mari. Obișnuiam să urăsc mica aluniță neagră de pe obrazul drept, dar acum nu mă mai deranja.

Buzele mele erau pline și roșii în mod natural, așa că am folosit doar un ruj subtil. Mi-am periat părul de pe frunte și l-am prins într-o împletitură, întorcându-mi capul dintr-o parte în alta. Credeam că urechile mele sunt prea mari și ies puțin în afară. De aceea îmi purtam rar părul în

coadă de cal. Obişnuiam să sufăr din cauza înfăţişării mele, dar acum nu credeam că sunt deosebit de frumoasă sau de urâtă. Nu eram o femeie care să atragă atenţia bărbaţilor, iar asta era în regulă cu mine. Aş mai fi fost transformată ca Naoko în pozele de la nuntă?

Seara, am ieşit la o plimbare prin Shimokita. Era o zi caldă de început de vară şi străzile erau pline de oameni. Cartierul se schimbase de când şinele de cale ferată fuseseră băgate pe sub pământ. Piaţa mare şi oarecum haotică din jurul gării Shimokitazawa, unde eu şi mama mea mâncam şi beam adesea la sfârşit de săptămână, în primii ani, dispăruse de mult. Magazinele second-hand aveau acum rochii şi pantofi Prada şi genţi Louis Vuitton de mâna a doua, alături de cămăşi, tricouri şi blugi uzaţi. Se deschisese un mare magazin Muji, un hotel nou, un supermarket bio. Magazinele de vechituri, restaurantele mici şi barurile, precum cel al mamei mele, dispăreau rapid.

Mai târziu, am cumpărat un ceai rece şi o bucată de prăjitură cu lapte de la supermarketul Lawson, din staţia Higashi Kitazawa. Când am ieşit din magazin, am observat un bărbat pe partea cealaltă, în diagonală. Era vizibil înalt, avea părul lung şi creţ şi purta o jachetă cu glugă gri închis. Cu partea superioară a corpului uşor aplecată în faţă şi cu capul uşor îndesat, părea că încearcă să pară mai mic decât era.

S-a uitat în direcţia mea şi ochii noştri s-au întâlnit. Şi imediat s-a întors din nou.

Fără să-mi dau seama, îl văzusem din nou pe Kento-kun. Kobayashi Kento-kun. Pentru prima dată, în treisprezece ani.

2

Era a treia aniversare a morţii mamei mele. Era duminică. Stăteam lângă patul ei de moarte, în prima zi.

A doua, am petrecut-o singură acasă.

Pentru cea de-a treia, îmi propusesem să îi dăruiesc cenuşa mării.

În weekendurile de vară, mergeam să înotăm pe plaja Tsujido, dar barul ei era închis duminică. Îi plăcea marea. Sunetul valurilor. Plaja lungă. Era deosebit de largă în Tsujido, iar de acolo aveai o privelişte impresionantă asupra Muntelui Fuji. Mama pregătea picnicul, iar eu împachetam costumele de baie.

Apa era plăcut de caldă şi am petrecut mult timp înotând una lângă alta sau stând pe nisip şi uitându-ne la surferi. Eu aveam câteva reviste cu mine sau citeam o carte pe telefonul mobil, ea doar privea în depărtare sau se plimba pe plajă. Uneori, sărea ca un copil sau se învârtea în cercuri, ca şi cum ar fi dansat. La sfârşitul după-amiezei, scotea mâncarea şi berea din rucsac. De fiecare dată mă minunam cum reuşea să le păstreze reci, în ciuda căldurii. Am mâncat sendvişuri cu salată de ouă şi şuncă, *tamagoyaki* şi căpşune, ca desert. Am privit în tăcere cum Soa-